

ЧАВДАР СОТИРОВ ОЧЕВИДЕЦЪТ

chitanka.info

Авторът прочете обявата за конкурс за научно-фантастичен разказ. И без да му мисли много седна и започна да нахвърля основните точки. Първо. Главният герой трябва да се казва непременно Кенеди, Кларк, Майкъл или в краен случай Роберт. Второ. Действието обезателно да се развива в следващите столетия — две хиляди и еди коя си година. Трето. Място на събитията може да бъде орбитална космическа станция, непозната планета или в краен случай — Меркурий. Четвърто. Непременно трябва да се засегне темата за грандиозния сблъсък на човека и продукта на неговия ум — робота. Пето. Не е желателно да се намесват много жени. Защото неминуемо ще се стигне до отклонение от основната линия на разказа. Шесто. През цялото време на разказа животът на главния герой трябва да виси на косъм. Седмо. За препоръчване е в кулминационния момент връзката със Земята да се прекъсне. Осмо. Трябва да се има предвид, че съвременната научно-фантастична литература е заляна от метеорити, гравитационни полета, неизправни апаратури, смъртоносни лъчи, и затова трябва да се разработи нещо по-различно и по-ефектно. Например — пълзящ вакуум или отрицателно време.

След тази предварителна подготовка, авторът премина към конкретна разработка на отделните точки. Първо. Относно името на главния герой той прие компромисно решение — нарече го Боби, което е галено и побългарено Роберт. Второ. За да се спазва традицията, действието трябва да се развива през XXIII век. По-точно през 2222 г. Трето. За място на събитието той прие научно изследователски космически град, който извършва труден рейс през Млечния път. По изпълнение на четвърта точка авторът противопостави на Боби робот-професор. Естествено, главният герой при това положение трябваше да бъде студент. Пета точка той не можа да реши веднага и за да не губи време премина бързо към шеста. Съгласно нея за главния герой започваше сесия. Изпълнението на седма точка авторът реши да вмъкне в разказа, точно когато Боби се явява на изпит. По отношение на осма точка идеята за отрицателно време допадна на автора и той реши да я предпочете пред тази за пълзящия вакуум.

И така, вече можеше да се започне монтажа на разказа. Не след дълго той беше готов. Читателите сигурно вече горят от нетърпение да опитат вкусното ястие, сготвено по посочената рецепта. Ето го и него:

От няколко земни денонощия в космическия град се забелязваше особено оживление. Това се дължеше на смущенията във времеизмерването. Никой не можеше да каже със сигурност колко е часът. Тези смущения бяха особено тежки за Боби, който се подготвяше за изпит по космология. Боби беше студент във ВРКИ (Висш ракетно-космически институт), специалност кибернетизирано ракетозадвижване. Ето сега например, Боби включи сънувателя на лекция №33 и легна да учи. Обаче след десетина минути времемерът, който трябваше да го събуди след осем часа, гръмко иззвъня и с това прекъсна учебните му занимания. Поради тези колебания във времето Боби не можеше да учи пълноценно. Освен това в тази 2222 година имаше нещо много злокобно и символично.

Уплашен, че няма да може да вземе изпита, Боби влезе във връзка с един свой приятел, който скоро завърши същия институт. Приятелят му беше отличник и го разпределиха на Земята. Боби много му завидваше, защото още не беше стъпвал на Земята и я беше наблюдавал само през телескоп. Двамата решиха да поддържат връзка по време на изпита чрез миниатюрни глазиконюнктурни преподаватели, та ако някъде Боби случайно закъса...

А той действително закъса. На безпощадните въпроси на робота-професор, той отговаряше уклончиво и усукано, като че ли бе паднал от Голямата мечка. Все пак, с помощта на спасителната подкрепа от Земята, той успяваше да закърпи положението. Но изведнъж... О, ужас!... връзката със Земята се прекъсна. Останал сам, Боби вече виждаше закономерния ход на нещата, когато неочаквано на аларменото табло червените светлини замигаха бързо под съпровода на писукащи звуци. Тревога! Боби скочи като ужилен и включи мониторите. Те показваха жалка картина — навън хората скачаха и крещяха, като онези животни, които Боби бе виждал само в природонаучния музей и се наричаха маймуни или нещо подобно. В същия момент на диагностичното табло светна надпис „Отрицателно време“.

Роботът-професор се обърка. Оказа се, че в него не е заложена програма за такава аварийна ситуация. Боби за миг се замисли защо само той е пощаден от този гигантски скок на времето назад. Свърза това със специалната шумозащитна облицовка на залата, в която се намираще. Но нямаше време за излишни разсъждения, всяка секунда

бе ценна. Той се приближи до стенда, на който се провеждаха лабораторните упражнения по кибернетизирано регулиране на траекторията и натисна бутона „180°“. После седна пред монитора и впери поглед в него. Като че ли измина цяла вечност. Най-после се забеляза известна промяна в поведението на хората. Те започнаха да общуват по между си и да проявяват някакво отношение към заобикалящите ги предмети, макар че, върнати с хилядолетия назад, те използваха всъдеходите за замъци, изчислителните машини за шкафове, антените на космовизорите за шпаги. Времето мъчително бавно се връщаше към загубените си позиции. Жителите на космическия град като превъзходни актьори изиграха пред Боби сцени от развитието на човешкото общество.

Животът постепенно се нормализираше и картината на монитора вече беше съвсем обикновена, когато изведнъж дрезгав глас изтръгна Боби от съзерцанието, в което се намираше. Това беше поредният въпрос на робота-професор, който отново се бе включил в нормален режим и продължаваше изпита. Обаче Боби, все още замаян от преживяното, вече съвсем не се интересуваше от бележката, която щеше да получи. Като обърна гръб на недоумяващия робот-професор, той бързо излезе навън. Всичко беше нормално, сякаш нищо не е било. Хората разговаряха на обикновени теми, например, за наскоро играния футболен мач с отбора на междупланетната космическа станция „Кентавър“, състоял се на безтегловната площадка и завършил 3,5:0,5 за местния отбор.

Боби забърза към Центъра, Там научи, че преди малко космическият град е бил отклонен от курса си, поради силното антигравитационно поле на някаква непозната планета. Боби поиска да каже нещо, но се поколеба и хукна назад към института. Влезе в залата, тихо се приближи до стенда за лабораторни упражнения и плахо погледна. Бутонът „180°“ все още беше включен. Объркан, той се отпусна на стола и включи информатора. Съобщаваха за отклонението от курса и за причините, които са го предизвикали. Главният пилот на града изказа една много смела хипотеза. Според него на тази неизвестна планета съществуваше високо развита цивилизация, която бе овладяла гравитацията и я използваше за защита на своята планета.

Боби нервно изключи информатора и се замисли. Кой щеше да повярва на един скъсан по космология студент каква бе истинската причина за отклонението от курса и какво бе средството за защита, използвано от тази цивилизация...

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 158/1978

г.

Авторът е представен като студент IV курс ФА в МЕИ София.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.